

Projevy lítosti

Božena Cibulková

Lítost jako projev vědomí, že cesta, po níž jsme dosud šli, byla scestná, točící se v kruhu následků nesprávných kroků, je prvním ohlašovatelem napravení.

Lítost jako probuzení touhy po lepším, krásnějším naplnění poslání člověka, je silným rozhýbáním nitra, rozvířením stojatých, zakalených vod mysli i citu.

Lítost jako poznání nedokonalosti vlastní i všeobecně lidské, je nutnou podmínkou pro toho, kdo chce vyjít ze zajetí vlivu zla.

Lítost je stav vnitřního zcitlivění, ztišení a zahledění do sebe do hloubky, jež při běžném myšlení je uzavřena starostmi všedních věcí života.

Lítost je rozdmýchání jiskry ušlechtilosti, položené do každého člověka.

Lítost je přehled minulosti a pohled do nové cesty, do krásnější budoucnosti.

Lítost uzavírá bolestnou kapitolu života, v níž božské světlo bylo vyňato a nahrazeno lidským, slabým, narušeným i zcela porušeným, hrubým, tvrdým i zcela zlým, jak je vyvinula duše ponechaná v omylu, nevědomosti a oddálení od Lásky.

Lítost otvírá svatyně čistých jemných citů, chrám myšlení, v němž působí nejvyšší Moudrost, otvírá vonnou zahradu naděje v klid a mír srdce i celého života.

Lítost je bojovnice vyzbrojená silnou účastí Boha se vším, co začíná klíčit, růst a rozvíjet se jako květina blízké svatosti člověka.

Lítost je proud očištných vod, které plynou do života z pramenů věčné, slitovné, soucitné, pomocné a obrozující Lásky Boha.

Lítost rozvazuje pouta duši pro její rychlý let do výšin Ducha, kde je pro ni připraven ráj a věčné sídlo.

Lítost je milost, již Bůh ohlašuje Svou přítomnost v duši, již chce znovu posvětit, obnovit její krásu, uplatnit vlohy k životu míru a lásky, jež jí ze Sebe dal.

Když se v nás ozve lítost a zaťuká na vědomí, otevřeme jí rychle dveře do sebe. Zůstaňme s ní tiše o samotě.

Věnujme jí pozornost, zájem, čas i místo co největší.

Učiňme si ji dobře vybroušeným zrcadlem, v němž můžeme vidět nezastřeně a nezkresleně tvář svého vnitřního života.

Podívejme se, jak se vše prožité a poznané odráželo v naší mysli, citu, slovu i činu.

Zamysleme se, jak jsme prudce, hněvivě, tvrdě i sobecky odpovídali v sobě i navenek, jaké byly naše reakce na životní dění v mysli i ve skutku.

Hledejme i kladné stránky, které se v nás ozvaly a uplatnily.

Poznejme se a budme k sobě co nejupřímnější.

Nepodceňujme, ale ani nepřeceňujme vykonané, prožité, poznané, pochopené.

Prožijme stav lítosti nade vším, čím jsme zklamali očekávání Boha, že budeme statečnější, trpělivější, mírnější, laskavější, lepší, mírumilovnější, moudřejší a věrnější cestě boží.

Lítostí nade vším, co bylo k naší haně a ne ke cti, vytvořme předpoklady pro konečný obrat věcí v sobě i v těch, s nimiž náš život úzce souvisí.

Lítost jako počátek nového života v Bohu nás naučí pokoře a skromnosti - vlastnostem, jimiž jedině se vchází do vývoje k dokonalosti.

Naučme se velkému umění - rozlišovat cesty pravé a nejkratší od těch, které vedou oklikami, jež prodlužují náš těžký život, náš zápas se vší provokací, jíž nás zaplavuje svět ponořený do zlého.

Poznejme, co je dobré a co zlé, abychom dobrým žili, zlého se co nejdříve vyvarovali, a nakonec se stali vůči němu tak silnými a odolnými, pevnými a harmonickými, dobrými a láskyplnými, že ono ztratí pro nás význam, přestane být překážkou, svodem, pokušením, neboť staré pro nás pomine a nové bude jedinou skutečností: nový člověk v nás námi zjeví svůj obraz naším životem.